

Sygn. akt I ACz 304/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący: **SSA Jan Sokulski**

Sędziowie: **SA Anna Gawętko (spr.)**

SSO del. Bogdan Ziemiański

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **P. D.**

przeciwko **T. W.**

o zapłatę

na skutek zażalenia **powoda**

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Okręgowego w Przemyślu

z dnia 12 stycznia 2015 r., sygn. akt I C 766/14,

postanawia :

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący zwrócił pozew w sprawie na podstawie art. 130 § 3 k.p.c., co uzasadnił brakiem wskazana przez powoda, mimo skierowania do niego wezwania w tym przedmiocie, adresu zamieszkania pozwanego.

W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że pełnomocnik powoda nieuzupełnienie przedmiotowego braku formalnego pozwu uzasadnił niemożnością jego podania. Jednocześnie wniósł o doręczenie pozwu na adres miejsca pracy pozwanego, tj. Sąd Okręgowy w Rzeszowie.

W tych okolicznościach Przewodniczący na poparcie swojego stanowiska powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r. (III CZP 43/14).

Powód złożył zażalenie na powyższe orzeczenie domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy do dalszego prowadzenia Sądowi I instancji.

W zażaleniu skarżący wywodził, że w sytuacji gdy został wskazany adres miejsca pracy pozwanego powstaje istotna wątpliwość, czy brak podania

w pozwie adresu zamieszkania pozwanego nadal stanowi brak formalny uniemożliwiający nadanie sprawie biegu. Dalej argumentował, że w kwestii doręczenia pozwu pozwanemu nie można opierać się tylko na dyspozycji

art. 126 § 2 k.p.c., lecz również należy mieć na uwadze przepis art. 135 k.p.c. Zdaniem powoda przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie zabraniają doręczenia korespondencji procesowej w miejscu pracy stron.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie jest zasadne.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że regulacje prawne zawarte w przepisach art. 126 § 2 pkt. 1 k.p.c. i art. 135 § 1 k.p.c., mimo iż są wzajemnie powiązane, dotyczą odrębnych instytucji. Pierwszy ze wskazanych przepisów określa wymogi formalne pisma procesowego, zaś drugi reguluje zasady doręczania stronom pism procesowych.

W sprawie poza sporem jest, że strona powodowa nie wskazała adresu zamieszkania pozwanego a jedynie adres pracodawcy (miejsca pracy).

Wykładnia przepisu art. 135 k.p.c. wymaga wskazania, że stosownie do art. 126 § 2 zdanie pierwsze pismo procesowe powinno zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby stron. Wyjątek wprowadza art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.), stanowiąc, że przepisu art. 126 § 2, w zakresie dotyczącym obowiązku wskazania miejsca zamieszkania pozwanego, nie stosuje się.

Artykuł 135 § 1 k.p.c. wskazuje kolejność miejsca doręczenia, która jest wiążąca dla doręczającego. Przepis ten potwierdza dążenie ustawodawcy do realizacji zasady, że w postępowaniu cywilnym doręczenie dokonywane jest do rąk własnych adresata. Kategoryczne stwierdzenie, że doręczenia dokonuje się w mieszkaniu adresata, oznacza miejsce doręczenia, czyli wydania przesyłki adresatowi w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529). Następnym wskazanym miejscem doręczenia właściwego jest miejsce pracy. Taki sposób doręczenia poprzedza jednak próba doręczenia w mieszkaniu adresata. (por. kom. do art. 135 k.p.c. [w:] Dolecki Henryk (red.), Wiśniewski Tadeusz (red.), Gromska-Szuster Irena, Jakubecki Andrzej, Klimkowicz Jan, Knoppek Krzysztof, Misiurek Grzegorz, Pogonowski Piotr, Zembrzuski Tadeusz, Żyznowski Tadeusz. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. LEX, 2013).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że w sytuacji, gdy pozwanym w sprawie jest urzędnik, a powodowi nie było wiadome, jaki jest adres zamieszkania przeciwnika procesowego, musi liczyć się ze zwrotem pozwu z powodu nieusunięcia braków formalnych. Nie jest uzupełnieniem braku formalnego pozwu podanie adresu zakładu pracy (Sądu), w którym pozwany jest zatrudniony, gdyż czynność taka nie stanowi spełnienia wymogu formalnego pozwu, o którym mowa w przepisie art. 126 § 2 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 k.p.c.

Dodać należy, że powyższy pogląd znajduje oparcie w stanowisku Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 17 lipca 2014 r. (III CZP 43/14; powołanej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia), jak również w orzecznictwie sądów powszechnych (postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 czerwca 2013 r., I ACz 1164/13, Lex nr 1369463).

Z powołanych wyżej względów Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie powoda jako niezasadne na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c.